

B - 21^e zondag - 24/25 augustus 2024 (tevens Preuvenemint)
Joz 24,1-2a.15-17.18b; Ef 5,21-32; Joh 6,60-69 (leerlingen verlaten Jezus; Petrusbelijdenis)

Harde taal

“Deze taal stuit iemand tegen de borst”, deze taal is hard, zo staat het in de oorspronkelijke tekst. En veel van de leerlingen van Jezus trokken zich terug, en verlieten zijn gezelschap.

Maar ze waren toch gewend aan harde taal? Ze waren met Jezus toch wel gewend aan wat heftige, harde uitspraken, soms zelfs onbegrijpelijke of ongenueanceerde uitspraken. De vraag is natuurlijk of we ze altijd letterlijk moeten opvatten.

Het zijn in ieder geval altijd door-denkertjes, die uitnodigen tot nadenken, soms wat overdreven, soms bedoeld als een soort ideaal:

- “wie zijn vader of moeder meer bemint dan mij is mij niet waardig”, dan is het een ideaal, soms bereikbaar voor een enkeling, soms niet. Maar Jezus vraagt ons wel degelijk de Tien Geboden te onderhouden, dus ook “Eer uw vader en uw moeder”.
- “verkoop alles wat je bezit en volg mij”, zegt hij tegen de rijke jongeman, maar hij bedoelt het als een ideaal. De rijke jongeman ging dan ook weg, sloot zich niet bij Jezus aan. Maar Jezus veroordeelt de rijke jongeling niet.
- “wie de eerste wil zijn moet de laatste zijn”, is natuurlijk radicaal, maar in de geest van Jezus meer bedoeld als een aansporing tot nederigheid. Ja, waarom willen wij altijd de eerste zijn, voorop staan?
- “bemin je vijand”, als u vanavond naar de televisie kijkt zul u zien dat dat een vrome wens is, totaal onmogelijk. Maar soms is het een uitdaging. En hoeveel heiligen hebben het niet gedaan?
- “als iemand je slaat, keer hem dan ook de andere wang toe”, dat is even radicaal, maar zo zit de wereld niet in elkaar, dat weten we toch? Iets dat ons aan het denken zet. Een vendetta, is dat de oplossing? Nee dus.
- en in de tweede lezing vandaag hoorden we dat de vrouw onderdanig moet zijn aan de man, ook harde taal, althans voor nu, maar Paulus schrijft wel 2000 jaar geleden, en in de cultuur van toen mocht dat nog.

Het is Jezus wel vaker gebeurd, dat mensen zijn harde taal, zijn harde, soms ongenueanceerde uitspraken niet begrepen. Het is ook al vaker gebeurd dat volgelingen wegliepen. Toen Jezus aan het kruis hing, heeft hij zich af moeten vragen: waar zijn ze toch allemaal, die grote menigten mensen, al die mensen die ik genezen heb en er mij toen zo dankbaar voor waren? Allemaal weg.

Veel toehoorders, en ook veel leerlingen, begrepen Jezus' toespraak over het levensbrood niet. Ze vatten zijn woorden letterlijk op: hoe kan iemand zijn vlees tot voedsel geven? Dat kan toch niet? Wij zijn toch geen kannibalen? Wanneer Jezus vandaag spreekt over zijn goddelijk wezen dat gedeeld wordt in de gedaanten van brood en wijn, dat Hij ons vraagt zijn vlees te eten en zijn bloed te drinken, dan is dat onbegrijpelijke taal. Ja, wie de woorden van Jezus letterlijk opvat, kan het ook niet begrijpen.

De sleutel om dit alles goed te zien geeft Jezus ons in diezelfde Evangelietekst die wij zojuist lezen: “de Geest is levend, het vlees is van geen nut”. Jezus vraagt ons om niet te blijven steken in het tastbare, het zichtbare, het lichamelijke, maar om de geestelijke dimensie te zien.

De Geest van God is in goddelijke volheid aanwezig in brood en wijn, in vlees en bloed, met andere woorden in de volledige persoon van Jezus, mens en God. Het brood wordt vergoddelijkt, is en blijft zichtbaar brood, maar is in werkelijkheid het volledige wezen van

Jezus, God en mens, de wijn wordt vergoddelijkt, maar is en blijft zichtbaar wijn, maar is in werkelijkheid het volledige wezen van Jezus, God en mens.

In deze geest ontvangen wij, in de gedaanten van brood en wijn, Jezus mens en God ten volle in ons.

Bestaat er een mooier geschenk? Nee.

Diaken Régis